

N:o 228.

Af Herr P. Andersson från Blekinge län: Om ändring i 10 § af Förordningen angående villkoren för försäljning af brännvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker af den 26 Oktober 1866.

En händelse af högst egen beskaffenhet är mig kunnig och hvilken föranleder mig att söka hos Riksdagen vinna förändring och rättelse uti § 10 af nådiga Förordningen angående villkoren för försäljning af brännvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker af den 26 Oktober 1866.

Författningen påbjuder uti mom. 1 af åberopade § att försäljningsrättigheter, som på föreskrifvet sätt må anses tillåtna, skola på offentlig auktion utbjudas för en tid af högst tre år åt den eller dem, som åtaga sig afgift för högsta kammetal, hvarjemte Magistraten tilläggas en bestämd pröfningsrätt af auktionsanbudena och hvad dermed står i sammanhang.

Uti 2 mom. af angifna § stadgas deremot att, derest bolag bildar sig i stad för öfvertagandet af brännvinsförsäljningen, må Magistraten, sedan Stadsfullmäktige hörde blifvit, härom med bolaget utan föregående auktion sluta aftal. Härvid får dock afgiften ej bestämmas lägre, än sammanlagda beloppet skolat, enligt § 17 i författningen, minst utgöra, i fall försäljningsrättigheterna varit åt särskilda personer upplättna.

Man tycker att hufvudsakligen stadens intresse bör vara betryggadt vid dessa försäljningar eller upplätelser åt bolag, då Magistraten och Stadsfullmäktige hafva magten i hand att besluta derom; men att så icke alltid är fallet, är, af hvad som timat i staden Carlskrona, ett faktum.

I staden bildade sig nemligen tvänne bolag, deraf det ena, som under flera föregående år innehafvt försäljningsrättigheterna, erbjöd derföre, efter hvad jag vill minnas, 32,000 R:dr och det andra 5,000 R:dr R:mt, under alldeles lika betryggande garantier med afseende på säkerhet för afgiftens erläggande och uppehållande af god ordning m. m. vid försäljningen. Naturligtvis — tänker den för hvilken saken är obekant — antog Magistraten det högsta anbudet, emedan så-

väl staden som landstinget och länets hushållningssällskap derigenom tillförsäkrades en mer än fem gånger så stor inkomst. Men nej! Magistraten fann efter Stadsfullmäktiges hörande och de osynliga krafter, som dervid verkade, skäligt att förkasta anbudet å 32,000 R:dr, men deremot antaga 5,000 R:dr R:mt för försäljningsrättigheterna.

På hvad sätt låter detta beteende af Magistraten förklara sig? Jo helt enkelt på det sätt, att bolaget, som bjöd 5,000 R:dr, bland Stadsfullmäktige hade många intressenter.

Är det icke sorgligt, ej allenast att en embetsmyndighet låter på sådant sätt inverka på sig, utan derjemte att medlemmar af en korporation, sådan som Stadsfullmäktige, kunna så litet akta sig sjelfva att de för egennyttiga intressen rent af dagtinga med sin öfvertygelse och sina röster.

På det att sådant icke må ännu en gång inträffa, föreslår jag,

att sådan förändring göres uti § 10 mom. 2 af författningen att Magistratens pröfningsrätt, då anbud på försäljningsrättigheter göres af flera bolag, må i så måtto begränsas, att Magistraten har sig ålagdt att sluta aftal med det bolag, som gör högsta anbudet och i öfrigt ställer nöjaktig garanti för afgiftens erläggande och uppehållande af god ordning m. m. vid försäljningens utöfvande.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1867.

P. Andersson
från Blekinge.

Häruti förenar jag mig:

O. F. Brunberg
från Blekinge.